

LUKU 65

EVOLUUTION VALVONTA

EVOLUUTION kohteena oleva aineellinen peruselollisuus -- mielen ilmaantumista edeltävä elollisuus -- on muotouma, jonka saavat aikaan toisaalta Fyysiset Päävalvojat ja toisaalta Seitsemän Valtiashengen elollisuuden juurrutustoiminta yhdessä tähän tehtävään asetettujen Elämänkantajien aktiivisten hoivatoimien kanssa. Tämän kolmitahoisen luovuuden rinnan tapahtuvan toiminnan tuloksena kehittyy mielen edellyttämä organismin fyysinen kapasiteetti -- aineelliset mekanismit, jotka ovat edellytyksenä älyperäiselle reagoinnille ensiksi ulkoisiin ympäristöärsykkeisiin ja myöhemmin sisäisiin ärsykkeisiin -- vaikutteisiin, jotka ovat peräisin organismin mielestä itsestään.

On siis olemassa kolme toisistaan erottuvaa elämän aikaansaamisen ja evoluution tasoa:

1. Fyysis-energiaalinen kenttä -- mielikapasiteetin aikaansaaminen.
2. Mieleen kohdistuva auttajahenkien hoiva -- joka vaikuttaa hengellisyyden kapasiteettiin.
3. Kuolevaisen mielen varustaminen hengellä -- joka huipentuu Ajatuksensuuntaajan lahjoittamiseen.

Organismissa tapahtuvan ympäristöön reagoinnin mekaaniset, ei-opetettavissa olevat tasot ovat fyysisten valvojen toimintakenttää. Mielenauttajahenget aktivoivat ja säätelevät ympäristöön mukautuvaisia eli ei-mekaanisia, opetettavissa olevia mielen tyyppisiä -- niitä organismien reaktiomekanismeja,

jotka kykenevät oppimaan kokemuksesta. Ja niin kuin auttajahenget tällä tavoin muokkaavat mieleen sisältyviä potentiaaleja, samalla tavalla Elämäkantajat harjoittavat melko laaja-alaista, omaharkintaista valvontaa, joka kohdistuu evolutionaaristen prosessien ympäristöä koskeviin seikkoihin, aina siihen asti, kunnes ihmistahto ilmaantuu eli kyky tuntee Jumalaa ja kyky tehdä päätös ryhtyä palvomaan häntä.

Juuri tämä yhden kokonaisuuden muodostava Elämäkantajien, fyysisten valvojien ja auttajahenkien toiminta määrää asutuissa maailmoissa orgaanisen evoluution kulun. Ja juuri siksi evoluutio on, Urantialla ja muualla, aina päämääräistä, se ei ole koskaan sattumanvaraista.

1. ELÄMÄNKANTAJIEN TEHTÄVÄT

Elämäkantajat on varustettu sellaisin persoonallisuuden muodonmuutoksen potentiaalein, jotka kuuluvat vain harvoille luotujen olentojen luokille. Nämä paikallisuniversumin Pojat kykenevät toimimaan kolmessa eri olemisen tasossa. Tavallisesti he toimittavat velvollisuuksiaan keskivaiheen Poikina, joka on heidän alkuperäinen tilansa. Mutta sellaisessa olemassaolon vaiheessa oleva Elämäkantaja ei mitenkään voisi toimia sähkö-kemiallisilla alueilla rakentamassa fyysisistä energioista ja aineshiukkasista elollisen olemassaolon yksiköitä.

Elämäkantajat voivat toimia ja toimivat seuraavilla kolmella tasolla:

1. Sähkökemian fyysinen taso.
2. Tavallista keskivaihetta oleva kvasimorontiaalinen olemassaolo.
3. Edistynyttä olotilaa edustava puolihengellinen taso.

[sivu 731]

Kun Elämänkantajat valmistautuvat panemaan toimeen elämän juurruttamisen, he tällaiseen hankkeeseen soveltuvat juurrutuspaikat valikoituaan kutsuvat luokseen Elämänkantajien muodonmuutoksesta huolehtivan arkkienkelikomission. Tämä ryhmä koostuu kymmeneen eri luokkaan kuuluvista persoonallisuuksista, joiden joukossa on muiden muassa fyysisiä valvojia ja heidän työtovereitaan, ja ryhmää johtaa arkkienkeliensä päällikkö. Hän toimii tässä ominaisuudessa Gabrielin valtuuttamana ja Päivien Muinaisten luvalla. Kun nämä olennot kytetään asianomaisiin virtapiireihin, he saavat Elämänkantajissa aikaan sellaisia muutoksia, jotka tekevät näistä fyysisillä sähkö-kemian tasoilla välittömästi toimimaan kykeneviä.

Sen jälkeen kun elämän rakennekaavat on laadittu ja aineelliset järjestelyt on saatettu asianmukaisesti päätökseen, aineellisuuden yläpuolella olevat elämän leviämistä huolehtivat voimat alkavat samassa toimia, ja niin on elämä olemassa. Elämänkantajat palautetaan tämän jälkeen välittömästi persoonallisuutensa olemassaolon normaalille keskitasolle, jossa olotilassa he voivat manipuloida eläviä yksiköitä ja ohjalla kehittyviä organismeja, vaikka heiltä onkin evätty kaikkalainen kyky organisoida -- luoda -- uusia elävää ainetta olevia kantahahmoja.

Kun orgaaninen evoluutio on edennyt tiettyyn pisteeseen ja kun korkeimpiin organismeihin on ilmaantunut tyypiltään ihmiselle ominainen vapaa tahto, Elämänkantajien pitää joko poistua planeetalta tai heidän on annettava pidättymislupaus; toisin sanoen heidän on sitouduttava pidättymään kaikista enemmistä pyrkimyksistä vaikuttaa orgaanisen evoluution kulkuun. Ja kun tällaisen lupauksen antavat vapaaehtoisesti ne Elämänkantajat, jotka päättävät jäädä planeetalle neuvomaan vastaisuudessa niitä, joiden tehtäväksi uskotaan vastakehittyneiden tahdollisten luotujen vaaliminen, kutsutaan koolle kahdentoista komissio, jota johtaa Järjestelmän Hallitsijan valtuuttamana ja Gabrielin luvalla toimiva Iltatähtien päällikkö; ja siinä samassa nämä Elämänkantajat muunnetaan persoonallisuuden olemassaolon kolmanteen vaiheeseen -- olemisen puolihengelliselle tasolle. Ja minä olen toiminut Urantialla tässä olemassaolon kolmannessa vaiheessa aina Andonin ja Fontan ajoista alkaen.

Odotamme nyt hartaasti aikaa, jolloin universumi on kenties asettunut valoon ja elämään, mahdollista olemisen neljättä vaihetta, jossa olemme täysin hengellisiä, mutta meille ei ole koskaan paljastettu, millä menetelmällä me mahdollisesti saavutamme tämän tavoitellun ja edistyneen olotilan.

2. EVOLUUTION SISÄLTÄMÄT NÄKÖALAT

Kertomus siitä, miten ihminen nousi merilevästä maanpäällisen luomakunnan herruuteen, on todellakin kuin biologisesta kamppailusta ja mielen elossasäilymisestä kertova seikkailuromaani. Ihmisen aikojentakaiset esimuodot olivat kirjaimellisesti merenpohjan mutaa ja liejua lähes paikallaan seisovissa ja lämminvetisissä muinaisten sisämerten pitkien rantaviivojen muodostamissa lahdissa ja laguuneissa, samoissa vesissä, joissa Elämänkantajat panivat alulle kolme toisistaan riippumatonta elollisuuden juurrutusta Urantialla.

Nykyään on olemassa enää varsin harvalukuisia niiden merikasvillisuuden varhaistyyppien lajeja, jotka osallistuivat eläimenkaltaisuuden rajamailla olevien organismien syntyyn päätyneisiin, käännteentekeviin muutoksiin. Sienieläimet ovat erään tällaisiin keskivälityyppeihin kuuluneen eliön nykyaikaan asti säilyneitä muotoja, sellaisten organismien säilyneitä edustajia, joiden kautta tapahtui *asteittainen* siirtyminen kasvista eläimeksi. Vaikka nämä varhaiset siirtymämuodot eivät olleet täysin identtisiä nykyisten sienieläinten kanssa, ne muistuttivat näitä silti suuresti; ne olivat eittämättömiä raja-alueen eliöitä -- eivät kasveja eivätkä eläimiä -- mutta ne johtivat lopulta varsinaisten eläinmaailmalle ominaisten elollisuusmuotojen kehittymiseen.

[sivu 732]

Bakteerit, erittäin alkeelliset ja yksinkertaiset kasviorganismit, ovat muuttuneet elämän ensimmäisen sarastuksen ajoista varsin vähän. Niiden loismaisessa käyttäytymisessä paljastuu jopa tietynasteista taantumista. Sienissä on niin ikään monia, jotka edustavat evoluution piirissä taaksepäin suuntautuvaa liikettä, sillä ne ovat kasveja, jotka ovat menettäneet lehtivihreän valmistuskykynsä ja

muuttuneet enemmän tai vähemmän loismaisiksi. Valtaosa taudinaiheuttajabakteereista ja niiden apuna toimivista viruksista kuuluu itse asiassa tähän kehityksestä luopuneiden loissienten ryhmään. Koko valtava kasvien maailma on tällä välin kuluneina aikakausina kehittynyt samoista esimuodoista, joista myös bakteerit polveutuvat.

Pian ilmestyi kehityksessä astetta korkeammalla ollut alkueläintyyppinen eläinkunnan edustaja, ja se ilmestyi *yht'äkkisesti*. Ja noilta kaukaisilta ajoilta periytyy vain vähän muuttuneena ameeba, tyyppillinen yksisolainen eläinorganismi. Se vilistelee nykyisin jokseenkin sellaisena kuin se vilisteli silloin, kun se oli elollisevoluution viimeisin ja suurenmoisin saavutus. Tämä pienen pieni eliö ja sen alkueläinserkut merkitsevät eläinkunnalle samaa, mitä bakteerit merkitsevät kasvikunnalle; ne edustavat sitä, mitä on jäljellä ensimmäisistä evolutionaarisista vaiheista elollisuuden erilaistumisessa, samoin kuin *myöhemmän kehityksen toteutumattomuutta*.

Varhaiset yksisoluiset eläinlajit liittyivät ennen pitkää yhteisöiksi: ensiksi siimaeläinten tasolla ja kohta polyyppien ja maneettien tapaan. Vieläkin myöhemmin kehittyivät meritähdet, kivililjat, merisiilit, merikurkut, tuhatjalkaiset, hyönteiset, hämähäkit, äyriäiset sekä keskenään läheistä sukua olevat matojen ja verijuotikkaiden ryhmät, joita seurasivat pian nilviäiset: osteri, meritursas ja etana. Niiden välillä ilmaantui ja menehtyi satoja ja taas satoja lajeja. Mainitsemme vain ne lajit, jotka pitkän pitkästä taistelusta jäivät jäljelle. Nykyään tällaiset edistymättömät eläinlajit samoin kuin myöhemmin ilmaantunut kalojen heimo edustavat varhaisten ja alempien eläinten evolutionaarisessa mielessä paikallaan pysyviä tyyppisiä, niitä elämän puun haaroja, jotka eivät ole edistyneet.

Näyttämö oli näin ollen valmis ensimmäisten selkärangaiseläinten eli kalojen ilmaantumiselle. Tästä kalojen heimosta polveutui kaksi ainutlaatuista muunnosta: sammakko ja salamanderi. Ja nimenomaan sammakko aloitti sitten eläinhahmoisessa elollisuudessa sen asteittain edenneiden eriytymisten sarjan, joka lopulta huipentui itseensä ihmiseen.

Sammakko on eräs vanhimmista jäljellä olevista ihmissuvun esivaiheista, mutta senkin edistyminen jäi toteutumatta, joten nykyisin se jatkaa olemassaoloaan paljolti sellaisena kuin se oli noina kaukaisen menneisyyden aikoina. Sammakko on nyt ainoa yhä maan päällä elävä, lajina säilynyt ihmisen evoluutioon

kuuluvien kantarotujen esivaihe. Ihmisrodulla ei ole yhtään nykyaikaan asti säilynyttä kantamuotoa sammakon ja eskimon väliltä.

Sammakosta kehittyivät matelijat, suuri eläinlahko, joka on käytännöllisesti katsoen sammunut, mutta joka ennen poistumistaan olemassaolon piiristä pani alulle koko lintujen lahkon ja lukuisat nisäkkäiden luokat.

Ihmistä edeltäneessä kehityksessä otettiin kenties suurin yksittäinen harppaus silloin, kun matelijasta tuli lintu. Nykyiset lintutyypit -- kotkat, sorsat, kyyhkyt ja strutsit -- polveutuvat kaikki kauan sitten eläneistä valtavan kookkaista matelijoista.

Sammakoiden heimosta polveutuvaa matelijakuntaa edustaa nykyisin neljä jäljellä olevaa luokkaa: kaksi kehityksessään pysähtynyttä -- käärmeet ja liskot -- sekä niiden serkut -- alligaattorit ja kilpikonnat; yksi osittain edistynyt -- lintujen heimo; ja neljäs ryhmä -- nisäkkäiden kantaisät sekä se sukuhaara, josta ihmislaji suoraan polveutuu. Mutta vaikka ajallinen välimatka olikin pitkä, tuntui väistymässä olevien matelijoiden massiivisuus ikään kuin kaikuna elefantissa ja mastodontissa, kun taas matelijoille ominainen ruumiinmuoto säilyi loikkivissa kenguruissa.

[sivu 733]

Urantiolla on esiintynyt vain neljätoista pääryhmää -- joista kalat ovat viimeisin - - eikä uusia luokkia ole kehittynyt sitten lintujen ja nisäkkäiden kehittymisen.

Istukalliset nisäkkäät ilmaantuivat *yht'äkkisesti* siitä vilkkaasta, pienestä matelijadinosauruksesta, joka tapasi ravinnokseen syödä lihaa, mutta jonka aivot olivat verrattain suuret. Nämä nisäkkäät kehittyivät nopeasti ja monin eri tavoin ja sen lisäksi, että niistä kehittyivät monet yleiset nykylajit, niistä kehittyivät myös vesieläimet, kuten valaat ja hylkeet, samoin kuin lentävät eläimet, kuten lepakkojen suku.

Ihminen siis kehittyi korkeammista nisäkkäistä, jotka polveutuivat pääasiassa elämän *läntisestä juurrutuksesta*, joka tehtiin muinaisiin itä--länsisuuntaisiin suojaisiin meriin. Elävien organismien *itäisessä ja keskimmaisessä ryhmässä*

ilmeni jo varhain suotuisaa kehitystä kohti ihmistä edeltävien eläineksistenssin tasojen saavuttamista. Mutta aikojen kuluessa ilmeni, että elämän istutuksen itäisen kohdentuman ei sittenkään onnistunut saavuttaa tyydyttävää tasoa ihmistä edeltäneessä älyllisyydessä, sillä sitä oli kohdannut niin monta ja korvaamatonta sen korkeammantyyppiseen ituplasmaan kohdistunutta menetystä, että se lopulta kadotti kyvyn saada takaisin ihmiseen päätyvät kehityspotentiaalit.

Koska mielen kehityskapasiteetin laatu tässä itäisessä ryhmässä oli varsin selvästi heikompi kuin molemmissa muissa ryhmissä, Elämänkantajat käsittelivät ylemmiltään siihen luvan saatuaan ympäristöolosuhteita tavalla, joka entisestäänkin rajoitti näiden kehittyvän elollisuuden ihmistä edeltäneiden alempiarvoisten rotuainesten määrää. Ulospäin näytti kokonaan siltä kuin näiden alemmantasoisten eläinryhmien eliminoituminen olisi johtunut sattumasta, mutta todellisuudessa se oli täysin tarkoituksellista.

Evolutionaarisessa älykkyyden kehkeytymisen myöhemmässä vaiheessa ihmislajin puoliapinakantamuodot olivat Pohjois-Amerikassa ehtineet kehityksessään paljon pitemmälle kuin muilla alueilla. Siksi ne johdettiinkin vaeltamaan läntisen elämänistutuksen näyttämöltä Beringinsalmen kannaksen yli ja rannikkoa pitkin lounais-Aasiaan, missä niiden kehittyminen jatkui ja missä ne myös jatkuvasti hyötyivät siitä, että ne saivat tiettyä rotuaineksen lisäystä keskimmaisesta elollisryhmästä. Näin ollen ihminen kehittyi tietyistä läntisistä ja keskimmaisista elolliskannoista, mutta tämä tapahtui keskimmaisen elämänjuurrutuksen ja siitä lähelle itäistä juurrutusta ulottuneella alueella.

Urantialle juurrutettu elämä kehittyi tällä tavoin jääkaudelle saakka, jolloin ihminen itse astui ensi kertaa näyttämölle ja aloitti vaiheikkaan elämänkaarensa tällä planeetalla. Eikä se, että alkukantainen ihminen ilmaantui maan päälle nimenomaan jääkauden aikana, ollut pelkkä sattuma, vaan tämä tapahtui suunnitelmien mukaisesti. Jääkauden tuulet ja tuiskut, silloisen ilmaston ankaruus, sopivat kaikin puolin ja erinomaisesti yhteen sen tavoitteen kanssa, että saataisiin aikaan sitkeä ihmistyyppi, jolla olisi tavattoman hyvä hengissäpysymisen kyky.

3. EVOLUUTION VAALIMINEN

Nykyajan ihmismielelle on tuskin mahdollista selittää moniakaan niistä oudoista ja ulkonaisesti hullunkurisista tapahtumista, jotka kuuluivat alkuaikojen evoluution etenemiseen. Kaikkien näiden näennäisesti outojen elollisevoluution ilmiöiden taustalla toimi kuitenkin koko ajan tiettyyn päämäärään tähdännyt suunnitelma, mutta emme saa puuttua mielivaltaisesti elämän rakennekaavojen mukaiseen kehitykseen sen jälkeen, kun niiden toteutuminen kerran on saatettu alkuun.

Elämänkantajat saavat ottaa käyttöön mitkä tahansa luonnon tarjoamat voimavarat ja käyttää hyödyksi mitä tahansa ja kaikkia satunnaisia olosuhteita, jotka ovat omiaan lisäämään elollisuuskokeilun evolutionaarista edistymistä, mutta me emme saa puuttua mekaanisesti sen kummemmin kasvien kuin eläintenkaan evoluution kulkuun ja suuntaan emmekä mielivaltaisesti niitä manipuloida.

Teille on kerrottu, että Urantian kuolevaiset kehittyivät alkukantaisen sammakon kehityksen kautta ja että se ylöspäin vienyt perintöaines, jota potentiaalinen muodossa kantoi yksi ja ainoa

[sivu 734]

sammakko, pelastui eräässä tilanteessa vain täpärästi menehtymiseltä. Siitä ei kuitenkaan pidä tehdä sellaista päätelmää, että ihmiskunnan evoluutio olisi päättynyt tässä yhteydessä mahdollisesti sattuneeseen onnettomuuteen. Tuona samaisena hetkenä me pidimme silmällä ja vaalimme ei vähempää kuin tuhatta erilaista ja kaukana toisistaan sijainnutta, mutaatioita tuottanutta eliökantaa, jotka olisi voitu ohjata moniin erilaisiin ihmistä edeltäneisiin kehitysmalleihin. Tämä nimenomainen kantasammakko oli jo kolmas valintamme, sillä kaksi aiempaa rotukantaa olivat kaikista niiden säästymisen hyväksi tekemistämme ponnistuksista huolimatta menehtyneet.

Vaikka Andon ja Fonta olisivat menehtyneet ennen kuin he ehtivät tuottaa jälkeläisiä, sekään ei olisi estänyt ihmisen evoluutiota, jos kohta se olisikin sitä viivyttänyt. Andonin ja Fontan ilmaantumisen jälkeen ja ennen kuin eläinkuntaan sisältyneet mutaatioita tuottaneet, ihmiseen johtaneet potentiaalit ehtyivät, kehittyi peräti seitsemäntuhatta suotuisaa rotukantaa, jotka olisivat voineet yltää

jonkinlaiseen ihmistyyppiin päättyvään kehitykseen. Ja sittemmin monet näistä paremmista rotukannoista sulautuivatkin laajenevan ihmislajin eri haarakkeisiin.

Jo kauan ennen kuin Aineellinen Poika ja Tytär, biologiset rodunkohentajat, saapuvat planeetalle, ovat sen kehittyviin eläinlajeihin sisältyneet ihmiseen johtavat potentiaalit ehtyneet. Tämä eläinkunnan kohdalla vallitseva biologinen tila paljastuu Elämänkantajille siitä ilmiöstä, että tuolloin on menossa mielenauttajahenkien mobilisoinnin kolmas vaihe, joka tapahtuu automaattisesti samalla kertaa, kun koko eläinkunnan kapasiteetti esi-inhimillisten yksilöiden mutanttipotentialien aikaansaamiseen ehtyy.

Urantialla elävän ihmiskunnan on ratkaistava kuolevaisten kehitykseen liittyvät ongelmansa käyttäen niitä ihmisen rotuaineksia, jotka sillä nyt on -- ihmistä edeltävistä lähteistä ei minään tulevana aikana enää kehity muita rotuja. Mutta tämä tosiasia ei sulje pois mahdollisuutta päästä verrattomasti korkeammille inhimillisen kehityksen tasoille, kunhan vaalitaan älyperäisesti kuolevaisrotuihin yhä kätkeytyviä evolutionaarisia potentiaaleja. Sitä, mitä me Elämänkantajat teemme elolliskantojen vaalimiseksi ja säilyttämiseksi ennen kuin ihmistahto ilmaantuu, sitä on ihmisen itsensä tehtävä tahdon ilmaantumisen jälkeen ja sitten kun me olemme lakanneet evoluutioon aktiivisesti osallistumasta. Ihmisen evolutionaarinen kohtalo riippuu yleisesti ottaen hänestä itsestään, ja tieteellisen älyperäisyyden on pakko, ennemmin tai myöhemmin, astua umpimähkään vaikuttavien, hallitsemattomien luonnollisen valinnan ja sattumanvaraisen eloonjäämisen tilalle.

Ja tässä yhteydessä, kun käsittelemme evoluution vaalimista, lienee paikallaan korostaa sitä, että kun edessä olevan loputtoman tulevaisuuden kuluessa teidät saatetaan joskus liittää johonkin Elämänkantajien joukkokuntaan, silloin teillä on yltä kyllin tilaisuuksia esittää ehdotuksia ja panna toimeen minkälaisia parannuksia tahansa elollisuuden hoito- ja juurrutusmenetelmiin ja -keinoihin. Olkaa kärsivällisiä! Jos teillä on hyviä ideoita, jos mielenne on täynnä parempia hoitomenetelmiä mitä tahansa universumin toimikenttään kuuluvaa osa-aluetta ajatellen, ei ole epäilystäkään, ettetekö tulevina aikoina saisi tilaisuutta esittää niitä kumppaneillenne ja virkatovereillenne.

4. UUSIEN URIEN AUKOMINEN URANTIALLA

Älkää jättäkö huomaamatta sitä tosiasiaa, että Urantia osoitettiin meille elolliskokeiluplaneetaksi. Tällä planeetalla teimme kuudennenkymmenennen yrityksemme muuntaa ja, mikäli mahdollista, parantaa Satanian sovellusta Nebadonin elollisuuden rakennemalleista, ja aikakirjat osoittavat, että saimme aikaan lukuisia hyödyllisiä muunnelmia elollisuuden vakiomalleista. Tarkemmin sanottuna olemme Urantialla kehitelleet ja osoittaneet vaatimukset täyttäväksi ei

[sivu 735]

vähempää kuin kaksikymmentäkahdeksan elollisuutta muuntelevaa yksityiskohtaa, joista on kaikkina tulevana aikoina koituva hyötyä koko Nebadonille.

Mutta missään maailmassa elämän juurruttaminen ei ole koskaan siinä mielessä kokeellista, että yritettäisiin jotakin tarkistamatonta ja tuntematonta. Elämän kehittäminen on menetelmä, joka alati edistyy, erilaistuu ja moninaistuu, mutta ei milloinkaan umpimähkäinen, hallitsematon eikä täysin kokeellinen siinä mielessä, että se olisi sattumanvarainen.

Ihmisten elämän monet yksityiskohdat tarjoavat yllin kyllin todisteita siitä, että kuolevaisten olemassaolona nähtävä ilmiö suunniteltiin älyperäisesti, että orgaaninen evoluutio ei ole pelkkä kosminen sattuma. Kun elävä solu vahingoittuu, sillä on tältä varalta kyky valmistaa tiettyjä kemiallisia aineita, jotka pystyvät ärsyttämään ja aktivoimaan normaaleja naapurisoluja niin, että nämä alkavat välittömästi erittää eräitä aineita, jotka edesauttavat haavan paranemisprosesseja; ja samalla nämä normaalit ja vahingoittumattomat solut alkavat lisääntyä nopeasti -- ne ryhtyvät itse asiassa luomaan uusia soluja jokaisen onnettomuudessa mahdollisesti tuhoutuneen naapurisolun tilalle.

Nämä kemialliset vaikutus ja vastavaikutus, joista haavan paranemisessa ja solujen lisääntymisessä on kysymys, edustavat sellaista Elämänkantajien valitsemaa kaavaa, johon sisältyy yli satatuhatta mahdollisten kemiallisten reaktioiden ja biologisten seurausilmiöiden vaihetta ja yksityiskohtaa. Elämänkantajat tekivät laboratorioissaan yli puoli miljoonaa seikkaperäistä

koetta ennen kuin he lopulta päättivät valita tämän kaavan Urantialla tehtävää elollisuuskokeilua varten.

Sitten kun Urantian luonnontieteilijät tietävät enemmän näistä parantavista kemikaaleista, he osaavat hoitaa erilaisia vammoja entistä tehokkaammin, ja he saavat välillisesti lisää tietoa eräiden vakavien sairauksien hallitsemisesta.

Sen jälkeen kun elämä juurrutettiin Urantialle, Elämänkantajat ovat tehneet parannuksia tähän tervehdyttämismenetelmään, ja siinä muodossa se otettiin käyttöön eräässä toisessa Satanian maailmassa, jossa se lievittää entistä tehokkaammin kipua ja säätelee entistä paremmin naapurisolujen lisääntymiskykyä.

Urantian elollisuuskokeiluun sisältyi monia ainutlaatuisia piirteitä, mutta on kaksi tapahtumaa, jotka herättävät erityistä huomiota, nimittäin andonilaisen rodun ilmaantuminen ennen kuuden värillisen kansanheimon kehittymistä sekä myöhemmin tapahtunut sangik-mutanttien samanaikainen ilmaantuminen yhteen ja samaan perheeseen. Urantia on Sataniassa ensimmäinen sellainen maailma, jossa kuusi värillisrotua ilmaantuivat samasta ihmisperheestä. Yleensä ne syntyvät eriytyneinä sukuhaaroina ihmistä edeltävässä eläinrodussa tapahtuvista itsenäisistä mutaatioista, ja tavallisesti ne ilmaantuvat maan päälle yksi kerrallaan ja pitkien ajanjaksojen kuluessa toinen toistaan seuraten niin, että ne ensimmäisestä, punaisesta ihmisestä alkaen käyvät läpi kaikki värit aina indigonsiniseen saakka.

Toinen huomiota herättävä muunnos tavanomaisesta menettelytavasta oli Planeettaprinssin saapumisen myöhäinen ajankohta. Yleensä prinssi saapuu planeetalle suunnilleen siihen aikaan, kun tahto kehittyy; ja mikäli tällaista kaavaa olisi noudatettu, Caligastia olisi voinut saapua Urantialle jo Andonin ja Fontan elinaikana eikä lähes viisisataatuhatta vuotta myöhemmin, yhtä aikaa kuuden sangik-rodun ilmaantumisen kanssa.

Tavalliselle asutulle maailmalle Planeettaprinssi olisi annettu Elämänkantajien pyynnöstä Andonin ja Fontan ilmaantuessa tai vähän sen jälkeen. Mutta koska Urantia oli määrätty elollisuusmuuntelujen planeetaksi, oli ennalta sovittu, että Melkisedek-tarkkailijoita -- luvultaan kaksitoista -- lähetettäisiin toimimaan Elämänkantajien neuvonantajina ja planeetan valvojina

[sivu 736]

siihen asti kunnes Planeettaprinssi myöhemmin saapuisi. Nämä Melkisedekit saapuivat silloin, kun Andon ja Fonta tekivät päätökset, jotka mahdollistivat Ajatuksensuuntaajien asettumisen heidän mieleensä.

Urantialla Elämänkantajain pyrkimykset saada aikaan parannuksia Satanian elollismalleihin johtivat väistämättä monien näennäisesti tarkoituksettomien ja väistyvien eliömuotojen tuottamiseen. Mutta niistä jo tähän mennessä koituneet edut riittävät oikeuttamaan elämän vakiokaavoista Urantialla tehdyt poikkeamiset.

Tarkoituksenamme oli saada tahto ilmenemään jo varhaisessa vaiheessa Urantian evolutionaarisen elollisuuden piirissä, ja siinä me onnistuimme. Tahto ei yleensä ilmaannu ennen kuin värilliset rodut ovat jo kauan aikaa olleet olemassa, ja tavallisesti se ilmestyy ensimmäiseksi punaisen ihmisen korkeampien tyyppien keskuudessa. Teidän maailmanne on Sataniassa ainoa planeetta, jossa ihmistyyppinen tahto on ilmestynyt värillisiä rotuja edeltäneessä rodussa.

Mutta pyrkiessämme tuottamaan sen perintötekijöiden yhdistelmän ja yhdistymän, josta ihmisrodun nisäkäskantamuodot vihdoin syntyivät, meidän oli pakko sallia se, että tapahtui satojen ja tuhansien muiden perintötekijöiden verrattain hyödyttömiä yhdistymisiä ja yhteenliittymisiä. Monet näistä pyrkimystemme omituisilta näyttävistä sivutuotteista osuvat varmasti silmiinne kaivautuessanne planeetan menneisyyteen, ja voin hyvin käsittää, miten kummastuttavilta joidenkin näistä olioista täytyy vaikuttaa niitä ihmisen rajoittuneesta näkökulmasta tarkasteltaessa.

5. ELOLLISUUDEN KEHITYKSEN KOHTAAMAT HANKALUUDET

Elämänkantajille oli surun ja murheen aihe se, että erityisiä ponnistelujamme Urantian älyllisen elollisuuden muuntelemiseksi hankaloittivat varsin pahasti

sellaiset traagiset vääristymät, joihin emme voineet vaikuttaa: Caligastian petos ja Aatamin lankeemus.

Mutta suurimman pettymyksemme koko tässä biologisessa seikkailussa aiheutti tiettyjen primitiivisten kasvien taantuminen loisbakteerien esiklorofyllitasolle niin laajassa ja odottamattomassa mitassa kuin tapahtui. Tämä kasvikunnan evoluutiossa sattunut tapaturma aiheutti korkeammassa nisäkkäissä ja eritoten muita haavoittuvammassa ihmisrajissa monia surkeutta tuottavia tauteja. Joutuessamme tähän hämmentävään tilanteeseen emme osanneet suhtautua sen aiheuttamiin vaikeuksiin tarpeellisella vakavuudella, sillä tiesimme, että myöhemmin tapahtuva Aatamin elämänplasman lisäys vahvistaisi sitä tietä alkunsa saavan sekoittumarodun vastustuskykyä siinä määrin, että siitä tulisi käytännöllisesti katsoen immuuni kaikille kasvityyppisten organismien aiheuttamille sairauksille. Mutta olimme tuomitut pettymään toiveissamme johtuen siitä onnettomuudesta, että Aatami rikkoi sopimuksensa.

Universumien universumia, johon myös tämä pieni Urantiaksi kutsuttu maailma kuuluu, ei hoideta pelkästään sitä ajatellen, että me voisimme sen hyväksyä tai niin kuin se meille olisi mukavinta, vielä vähemmän sitä hoidetaan sitä silmällä pitäen, että saisimme toteuttaa oikkujamme ja tyydyttää uteliaisuuttamme. Maailmankaikkeuden hoidosta vastuussa olevat viisaat ja kaikkivoivat olennot tietävät epäilemättä tarkalleen, mitä he tekevät; ja siksi on oikein ja kohtuullista, että Elämänkantajat ja kuolevaismiehet asettuvat kärsivällisesti odottamaan ja antautuvat hartaaseen yhteistyöhön viisaan hallinnon, voimallisen hallitusvallan ja eteenpäin marssivan kehityksen kanssa.

Tietenkin on olemassa myös joitakin seikkoja, jotka tasapainottavat koettelemuksia. Sellainen oli muun muassa Mikaelin Urantialla suorittama lahjoittautuminen. Mutta kaikista tällaisista näkökohdista riippumatta tämän planeetan viimeaikaiset taivaalliset valvojat tuovat julki täyden luottamuksensa siihen, että ihmisrodun kehitys lopulta johtaa riemuvoittoon ja että alkuperäiset suunnitelmamme ja elollismallimme osoittautuvat lopulta täysin oikeiksi.

[sivu 737]

6. ELOLLISUUDEN KEHITTÄMISEN

MENETELMÄT

On mahdotonta tarkalleen määrittellä liikkuvan kohteen täsmällinen sijainti ja samalla sen nopeus; jokainen yritys jommankumman mittaamiseksi merkitsee väistämättä sitä, että toinen muuttuu. Kuolevaisen ihmisen eteen nousee samanlainen paradoksi, kun hän ryhtyy tekemään kemiallista analyysiä protoplasmaa. Kemisti voi antaa selvityksen *kuolleen* protoplasman kemiasta, mutta *elävän* protoplasman fyysistä rakennetta tai sen dynamiikkaa hän ei voi selvittää. Tiedemiehet pääsevät kylläkin kerta kerralta yhä lähemmäksi elämän salaisuuksia, mutta he eivät koskaan saa niitä selville, ja tämä johtuu yksinomaan siitä, että analysoidakseen protoplasmaa heidän on tapettava se. Kuollut protoplasma painaa saman kuin elävä protoplasma, mutta se ei ole samaa.

Kaikissa elollisissa olioissa ja olennoissa on synnynnäinen kyky sopeutua ympäristöönsä. Jokaisessa *elävässä* kasvi- tai eläinsolussa, jokaisessa *elävässä* organismissa -- aineellisessa tai hengellisessä -- on tyydyttämätön kaipuu päästä yhä suurempaan täydellisyyteen ympäristönsopeutumisessa, organismin mukautumisessa, ja yhä laajempaan elämän tarkoituksen toteutumiseen. Nämä kaikkien elollisten päättymättömät ponnistelut todistavat, että niissä on myötäsyttyinen pyrkimys täydellisyyteen.

Tärkein edistysaskel kasvien evoluutiossa oli klorofyllin eli lehtivihreän valmistuskyvyn kehittyminen, ja seuraavaksi tärkein edistysaskel oli itiön kehittyminen monimutkaiseksi siemeneksi. Itiö on mitä tehokkain lisääntymisväline, mutta siitä puuttuvat siemenelle luontaiset variaation ja monipuolisuuden potentiaalit.

Yksi hyödyllisimmistä ja monimutkaisimmista tapahtumista korkeampien eläinlajien evoluutiossa oli se, että kehittyi verenkiertoon osallistuvien verisolujen sisältämän raudan kyky esiintyä hapentuojan ja hiilidioksidinpoistajan kaksoisroolissa. Ja tämä punaisten verisolujen käyttäytyminen on esimerkkinä siitä, miten kehittyvät organismit kykenevät mukauttamaan toimintansa vaihteleviin tai muuttuviin olosuhteisiin. Korkeammat eläimet -- ihminen niiden mukana -- huolehtivat kudostensa hapensaannista punasolujen sisältämän raudan avulla. Rauta tuo eläviin soluihin happea ja aivan yhtä tehokkaasti se poistaa hiilidioksidia. Mutta muutkin metallit

voidaan saada palvelemaan samaa tarkoitusta. Mustekala käyttää tähän tehtävään kuparia ja merituppi käyttää vanadiumia.

Siitä, että tällaiset biologiset mukautumiset ovat jatkuvia, on esimerkkinä Urantian korkeampien nisäkkäiden hampaiston kehitys. Ihmisen kaukaisten esi-isien hampaiden lukumäärä nousi kolmeenkymmeneenkuuteen, ja sitten alkoi hampaiston mukautuva uudelleenjärjestyminen kohti alkuihmisen ja tämän lähisukulaisten kolmeakymmentäkahta hammasta. Nyt ihmislaji on hitaasti kulkeutumassa kohti kahdenkymmenen kahdeksan hampaan hampaistoa. Evoluutioprosessi jatkuu tällä planeetalla yhä aktiivisena ja mukautumiseen pyrkivänä.

Mutta monet arvoituksellisilta näyttävät elävien organismien sopeutumisasihmien ovat puhtaasti kemiallisia, täysin fysikaalisia. Minä hetkenä hyvänsä kenen tahansa ihmisen verenkierron piirissä on mahdollisuus yli 15.000.000 kemialliseen reaktioon kymmenkunnan umpirauhasen erittämien hormonien välillä.

Kasvikunnan alemmat muodot reagoivat herkästi fysikaaliseen, kemialliseen ja sähköiseen ympäristöön. Mutta noustaessa elollisuuden asteikkoa ylöspäin alkavat mieleen kohdistuvat seitsemän auttajahengen toiminnat yksi kerrallaan vaikuttaa, ja mieli muuttuu yhä sopeuttavammaksi, luovemmaksi, koordinoivammaksi ja hallitsevammaksi. Eläinten kyky sopeutua elämään ilmassa, vedessä ja maalla ei ole ylikuonnollinen lahja, vaan se on fyysisen tason yläpuolella oleva sopeutumisilmiö.

[sivu 738]

Fysiikka ja kemia yksinään eivät pysty selittämään, miten ihminen kehittyi ensimmäisten merien sisältämästä alkuaikojen protoplasmasta. Oppimiskyky -- muisti ja tapauskohtainen reagointi ympäristöön -- on mielen ominaisuus. Fysiikan lait eivät reagoi opetukseen; ne ovat muuttamattomia ja muuttumattomia. Kemialliset reaktiot eivät opettamalla muutu; ne ovat aina samanlaisia ja luotettavia. Ellei Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäoloa oteta lukuun, sähköiset ja kemialliset reaktiot ovat ennustettavissa. Mutta mieli voi

hyötyä kokemuksesta, se voi oppia niistä reaktiivisesti syntyneistä käyttäytymistavoista, jotka ovat tuloksena ärsykkeiden toistumisesta.

Älyllisyyttä edeltävät organismit reagoivat ympäristön ärsykkeisiin, mutta ne organismit, jotka reagoivat mielihoivaan, pystyvät järjestelemään ja muokkaamaan ympäristöä itseään.

Fyysisillä aivoilla ja niihin liittyvällä hermostolla on synnynnäinen kyky reagoida mielihoivantaan, aivan kuten persoonallisuuden kehittyvä mieli omaa tietyn myötäsyttyisen kyvyn hengen vastaanottamiseen ja sen vuoksi sisältää potentiaalit hengelliseen edistymiseen ja tuloksiinpääsyyn. Älyllinen, sosiaalinen, moraalinen ja hengellinen kehitys on riippuvaista seitsemän auttajahengen ja näiden fyysisen tason yläpuolella olevien kumppanien mielihoivannasta.

7. EVOLUTIONAARISET MIELEN TASOT

Seitsemän mielenauttajahenkeä ovat paikallisuniversumin alemmaa tasoa olevien älyllisten olentojen monipuolisia mielen hoivaajia. Tähän luokkaan kuuluvasta mielestä huolehditaan paikallisuniversumin päämajasta tai jostakin siihen liittyvästä maailmasta käsin, mutta on myös olemassa alemmantasoisien mielen toimintaan vaikuttavaa ohjausta, joka on peräisin järjestelmäpääkaupungeista.

Evolutionaarisessa maailmassa moni, hyvin moni asia riippuu siitä, että seitsemän auttajaa työskentelevät. Mutta ne ovat mielen auttajia, ne eivät ole tekemisissä fyysisen evoluution kanssa, joka on Elämänkantajien toimialaa. Näiden henkisten kykyjen täydellinen yhdentymisen sen säädetyn ja luonnollisen menettelytavan kanssa, jolla luontaisesti Elämänkantajille kuuluva toimipiiri vähitellen kehkeytyy, on kuitenkin syynä siihen, etteivät kuolevaiset kykene erottamaan mielen ilmiöissä mitään muuta kuin luonnon kädenjälkiä ja luonnollisten kehityskulkujen toteutumista olkoonkin, että olette aika ajoin hieman ymmällänne selittäessänne kaikkea sitä, mikä liittyy mielen luonnollisiin reaktioihin sen ollessa yhteydessä aineeseen. Ja jos Urantia toimisi suuremmassa määrin alkuperäisten suunnitelmien mukaisesti, havaitsisitte vieläkin vähemmän sellaista, mikä olisi huomion arvoista.

Seitsemän auttajajenkeä ovat enemmänkin virtapiirin kuin entiteetin kaltaisia, ja tavallisissa maailmoissa ne kytkeytyvät koko paikallisuniversumin piirissä ilmeneviin muihin auttajatoimintoihin. Elolliskokeiluplaneetoilla ne ovat kuitenkin suhteellisen eristyksissä. Ja elollismallien ainutlaatuisesta luonteesta johtuen alemmat auttajat kokivat Urantialla paljon enemmän vaikeuksia yhteydenotossa evolutionaarisiin organismeihin kuin jos kyseessä olisi ollut vakiotyyppisempi elollisuus.

Keskimääräisessä evolutionaarisessa maailmassa seitsemän auttajajenkeä ovat toisin sanoen paljon paremmin synkronoidut eläinkehityksen edistyvien vaiheiden kanssa kuin ne olivat Urantialla. Auttajat kokivat täällä suurimmat vaikeutensa yhteyden saamisessa Urantian organismien kehittyvään mieleen mitä ne olivat yhtä ainoata poikkeusta lukuun ottamatta koskaan toimintansa aikana kokeneet koko Nebadonin universumissa. Tässä maailmassa kehittyi monenmuotoisia rajatapauksia: sekavia yhdistelmiä, joissa osapuolina olivat toisaalta organismien reaktioiden mekaaniset ja samalla ei-opetettavissa olevat tyytit ja toisaalta ei-mekaaniset ja samalla opetettavissa olevat tyytit.

[sivu 739]

Seitsemän auttajajenkeä eivät ota yhteyttä olentoihin, jotka edustavat organismien puhtaasti mekaanista tapaa reagoida ympäristöön. Tällaiset elävien organismien älyllisyyttä edeltävät reagoititavat kuuluvat yksinomaisesti voimakeskusten, fyysisten valvojien ja heidän kumppaniensa energiatoimintojen piiriin.

Kokemuksesta oppimisen kyvyn potentiaalin hankkiminen on osoituksena auttajajenkien toiminnan alkamisesta, ja nämä toimivat primitiivisten ja näkymättömien olioiden alimmista mielistä aina ihmisten kehitysasteikon korkeimpiin tyyppeihin asti. Ne ovat mielessä ilmenevän, muutoin enemmän tai vähemmän selittämättömän käyttäytymisen ja mielen epätäydellisesti ymmärrettyjen, aineelliseen ympäristöön kohdistuvien, nopeiden reaktioiden lähde ja kaavio. Pitkään on näiden uskollisten ja aina luotettavien vaikuttajien jatkettava valmistelemaa huolenpitoaan ennen kuin eläinmieli saavuttaa ihmiselle ominaiset hengen vastaanottokyvyn tasot.

Auttajat toimivat ainoina vaikuttajina, kun kokeva mieli kehittyy kuudennen vaiheen eli palvonnan hengen tasolle. Kun päästään tälle tasolle, tapahtuu väistämätöntä hoivamuotojen päällekkäistymistä -- ilmiö, joka johtuu siitä, että ylempi kurottautuu alaspäin koordinoituakseen alemman kanssa ennakoidessaan myöhemmin tapahtuvaa kehityksen korkeampien tasojen saavuttamista. Ja vielä muutakin henkihoivaa liittyy seitsemännen ja viimeisen auttajan eli viisauden hengen toimintaan. Koko sinä aikana, jonka yksilö on hengen maailman hoivatyön vaikutuspiirissä, hän ei milloinkaan joudu kokemaan jyrkkärajaisia henkien välisen yhteistyön siirtymiä; nämä muutokset ovat aina asteittaisia ja toinen toisensa huomioon ottavia.

Olisi aina huomattava se ero, joka vallitsee ympäristöstä tuleviin ärsykkeisiin kohdistuvan fyysisen (sähkö-kemiallisen) ja mielellisen reagoinnin välillä, ja nämä puolestaan on kaikki tunnistettava hengellisistä toiminnoista erillään oleviksi ilmiöiksi. Fyysisen, mielellisen ja hengellisen gravitaation alueet ovat niiden keskinäisistä läheisistä suhteista huolimatta kosmisen todellisuuden selvästi toisistaan erottuvia alueita.

8. EVOLUUTIO AJAN JA AVARUUDEN NÄKÖKULMASTA

Aika ja avaruus ovat erottamattomasti toisiinsa kytkeytyneitä; niiden välillä on luontainen yhteys. Aikaviipeet ovat tietyissä avaruuden olosuhteissa väistämättömiä.

Mikäli aiheuttaa hämmennystä se, että elollisuuden kehityksen evolutionaaristen muutosten aikaansaamiseen kuluu näinkin paljon aikaa, haluaisin siihen sanoa, että emme voi määrätä elollisuusprosessien kehkeytymisen kestoa yhtään sen nopeammaksi kuin, mihin planeetan fyysiset metamorfoosit antavat myöten. Meidän on odotettava planeetan luonnonmukaista, fyysistä kehittymistä; meillä ei ole kerrassaan mitään valtaa geologiseen evoluutioon nähden. Mikäli fyysiset olosuhteet sen sallisivat, voisimme järjestää niin, että elollisuuden evoluutio käytäisiin läpi huomattavasti alle miljoonassa vuodessa. Mutta me olemme kaikki

Paratiisin Korkeimpien Hallitsijoiden määräysvallan alaisia, ja aikaa ei Paratiisissa ole.

Yksilön käyttämä mittapuu ajan mittaamisessa on hänen oman elämänsä pituus. Kaikki luodut ovat tällä tavoin aikaan ehdollistettuja, ja siksi he pitävät evoluutiota pitkällisenä prosessina. Niille joukostamme, joiden elinaikaa ajallinen olemassaolo ei rajoita, evoluutio ei näytä samassa määrin pitkäaikaiselta tapahtumalta. Paratiisissa, jossa aikaa ei ole, tämä kaikki on jo olemassa Infiniittisyyden mielessä ja Ikuisuuden teoissa.

Niin kuin mielen kehitys on riippuvaista sitä viivyttävien fyysisten olosuhteiden hitaasta kehityksestä, niin hengellinen edistyminen on riippuvaista mielen laajentumisesta, ja älyllinen jälkeenjääneisyys viivyttää sitä eittämättömällä varmuudella. Mutta tämä ei tarkoita sitä, että hengellinen kehitys olisi riippuvaista koulutuksesta, kulttuurista tai viisaudesta. Sielu saattaa kehittyä mielen luomasta kulttuurista riippumatta, mutta ei silloin, kun puuttuvat mielen kapasiteetti

[sivu 740]

ja halu -- valinta eloonjäämisen hyväksi ja päätös päästä yhä suurempaan täydellisyyteen -- noudattaa taivaassa olevan Isän tahtoa. Vaikka eloonjääminen ei saatakaan olla tiedon ja viisauden omaamisen varassa, eteneminen aivan varmasti sitä on.

Kosmisissa kehityslaboratorioissa mieli hallitsee aina ainetta, ja henki korreloituu lakkaamatta mielen kanssa. Näiden eri osa-alueiden synkronoitumisen ja koordinoitumisen puuttuminen saattaa aiheuttaa aikaviipeitä, mutta jos yksilö todellakin tuntee Jumalaa ja haluaa löytää hänet ja tulla hänen kaltaisekseen, eloonjääminen on silloin ajallisista vaikeuksista huolimatta turvattu. Fyysinen tila saattaa rampauttaa mieltä, ja mielen turmeltuneisuus saattaa viivyttää pääsyä hengellisiin tavoitteisiin, mutta mikään näistä esteistä ei voi tehdä tyhjäksi täydestä sielusta tulevaa, tahdon suorittamaa valintaa.

Kun fyysiset olosuhteet ovat kypsät, voi tapahtua *yht'äkkistä* mielen kehitystä; kun mielen tila on suotuista, voi tapahtua *yht'äkkisiä* hengellisiä muutoksia; kun hengelliset arvot saavat osakseen asianmukaisen tunnustuksen, silloin kosmiset

merkitykset muuttuvat havaittaviksi ja persoonallisuus vapautuu ajallisista hankaluuksista ja avaruuteen sisältyvistä rajoituksista.

[Laadittu erään Urantialla asuvan Neadonin Elämäkantajan vastuulla.]